

Bemærkninger til forslaget

Det Konservative Folkeparti og Venstre har sat regelforenkling og afbureaukratisering højt på dagsordenen. I folketingsåret 1996-97 fremsatte Det Konservative Folkeparti og Venstre et fælles beslutningsforslag (beslutningsforslag nr. B 127), hvor regeringen blev pålagt at nedbringe og forenkle regelmængden samt lette de administrative byrder. Nærværende forslag er et led i en række af konkrete beslutningsforslag om regelforenkling og en opfølgning på beslutningsforslaget fra sidste folketingsår.

Når det offentlige pålægger borgerne afleveringsfrister på en række områder - f.eks. for indlevering af selvangivelsen - og endog i nogle tilfælde straffer med bøde, hvis fristen overskrides, må det også være rimeligt, at de offentlige myndigheder pålægges frister for behandling af henvendelser og klager.

I de fleste situationer får borgerne og virksomhederne en rimelig behandling. Men der er desværre også mange eksempler på, at kommunernes, amternes og især statens sagsbehandling er langsommelig.

Derfor ønsker forslagsstillerne, at der bliver gennemført et krav om sagsbehandlingsfrister inden for visse områder af den offentlige forvaltning. Offentlig langsomhed kan i mange tilfælde have alvorlige konsekvenser for borgerne og virksomhederne. For en virksomhed, der f.eks. har investeret i en større udbygningsplan for nye boliger, er det selvfølgelig helt afgørende for projektets omkostninger, renteudgifter m.v. at kunne disponere efter, hvornår den offentlige sagsbehandling er afsluttet. Tilsvarende gælder for en virksomhed, der eksempelvis planlægger at etablere et datterselskab i udlandet og derfor har behov for en bindende forhåndsbesked om de skattemæssige konsekvenser fra myndighederne. I visse situationer kan der gå op til $\frac{3}{4}$ år, før myndighederne har behandlet sagen. Det er meget lang tid at vente med en strategisk beslutning i en tid, hvor markedsvilkår og konkurrencebetingelser hele tiden ændres.

På samme måde er en række virksomheder afhængige af løbende tilladelser for at kunne drive deres erhverv. Det gælder f.eks. lægemiddelfabrikanter og kemiske virksomheder, som skal have myndighedernes

tilladelse, før de kan begynde at producere et nyt produkt. Det er ofte en meget langstrakt proces med lange sagsbehandlingstider.

Det er ikke kun erhvervslivet, som må væbne sig med tålmodighed. Også mange borgere har oplevet, hvad det vil sige at blive kastet rundt i et »Kafkask« system. Det gælder f.eks. barnløse familier, som venter på at blive godkendt, så de kan adoptere et barn. Der er således eksempler på, at myndighederne har brugt over 2 år på at behandle en ansøgning om at blive godkendt som adoptant, samtidig med at myndighederne i lang tid ikke har kunnet oplyse, hvornår behandlingen af ansøgningen kunne gå i gang. Det er meget utilfredsstillende og meget lang tid, når man samtidig ved, at der typisk går mellem halvandet til to år, fra tilladelsen er givet, til man kan få et barn. Tilsvarende eksempler findes inden for invalideforsikringsager, spørgsmål vedrørende planlægning, skattesager samt en lang række andre offentlige forhold.

Derfor ønsker forslagsstillerne, at der fastsættes regler for sagsbehandlingstider og svartider hos råd, nævn og andre offentlige myndigheder. Ikke således at forstå, at der skal fastsættes ensartede frister hos alle myndigheder. Men borgerne bør som et minimum kunne henvende sig til den offentlige myndighed og få at vide, hvor lang behandlingstid man skal regne med. Og for de mest almindelige sager bør kommuner, amter og andre offentlige myndigheder simpelt hen offentliggøre sine sagsbehandlingstider. Det væsentlige er altså, at den enkelte myndighed forpligtes til

- at fastsætte en række servicemål for sagsbehandlingen, herunder mål for svartider og information til borgerne om sagsgangen, og
- at foretage opfølgning på de fastsatte mål og iværksætte de nødvendige tiltag, hvis myndigheden ikke kan overholde de fastsatte frister m.v.

Der er inspiration at hente i mange lande. Senest har en arbejdsgruppe i Norge netop foreslået, at der indføres tidsfrister i sagsbehandlingen ved brug af såkaldte serviceerklæringer, hvor den enkelte myndighed fastlægger en række servicemål.